

**PRESUDA EVROPSKOG SUDA ZA LJUDSKA PRAVA U PREDMETU SEKULIĆ I
KUČEVIĆ PROTIV SRBIJE (predstavke br. 28686/06 i 50135/06) - UČEŠĆE U
PROGRAMU ZA NEZAPOSLENE PODNOSIOCE NE LIŠAVA "ZAHTEVA" U SLUČAJU
NEIZVRŠAVANJA PRAVOSNAŽNIH PRESUDA**

Evropska konvencija za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda

član 1 Protokola 1

Sentenca:

Sud smatra da podnosioci predstavke po osnovu učešća u programu za nezaposlene nisu lišeni prava koja proističu iz pravosnažne presude donete u njihovu korist, imajući u vidu da se oni, suprotno slučaju Grišević, nisu nikad odrekli svojih prava koja proističu iz domaćih presuda. Vlada izvesno nije podnela nijedan dokaz za suprotno. Prema tome, Sud zaključuje da pravosnažne presude donete u korist podnosilaca nastavljaju da predstavljaju zahtev za svrhe člana 1. Protokola 1 uz Konvenciju, dok produženi propust srpskih vlasti da izvrše ove presude ne može da se smatra kao saglasan sa domaćim pravom. U svetlosti gore iznetog Sud nalazi da ovde postoji povreda člana 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju.

PRESUDA

STRAZBUR

15. oktobar 2013. godine

Ova presuda će postati pravosnažna u okolnostima utvrđenim članom 44. stav 2. Konvencije. Ona može biti predmet redaktorskih promena.

U predmetu Sekulić i Kučević protiv Srbije,

Evropski sud za ljudska prava (Drugo odeljenje), na zasedanju Veća u sastavu:

Guido Raimondi, predsednik,

Peer Lorenzen,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nebojša Vučinić,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller, sudije,

i Stanley Naismith, sekretar Odeljenja,

posle većanja na zatvorenoj sednici održanoj 24. septembra 2013. godine,

izriče sledeću presudu, koja je usvojena na taj dan:

POSTUPAK

1. Predmet je formiran na osnovu predstavke (br. 28686/06 i 50135/06) protiv Republike Srbije koju su Sudu podnele, prema članu 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: "Konvencija"), dve srpske državljanke, gđa Gvozdena Sekulić (u daljem tekstu: "prva podnositeljka predstavke") i gđa Sabaheta Kučević (u daljem tekstu: "druga podnositeljka predstavke"), dana 20. juna 2006. godine, odnosno 4. decembra 2006. godine.

2. Prvu podnositeljku predstavke je zastupala gđa M. Popović i gđa Š. Dolovac, dok je drugu podnositeljku predstavke zastupala gđa R. Garibović, sve tri advokati iz Novog Pazara. Vladu Srbije (u daljem tekstu: "Vlada") zastupao je njen zastupnik, g. S. Carić.

3. Podnositeljke predstavki su tvrdile da je država povredila njihova prava prema članu 6. stav 1. Konvencije i članu 1. Protokola broj 1 uz nju, zbog propusta da izvrši pravosnažne domaće presude donete u njihovu korist. Prva podnositeljka predstavke je još tvrdila da nije imala na raspolaganju delotvorno domaće pravno sredstvo s tim u vezi.

4. Predstavke su prosleđene Vladi 17. avgusta 2009. godine. Takođe je odlučeno da se odluka o dopuštenosti i osnovanosti predstavki donese istovremeno (član 29. stav 1.).

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

5. Činjenice predmeta kako su ih stranke iznele, mogu se ukratko predstaviti kako sledi.

6. Prva i druga podnositeljka predstavke rođene su 1952. godine, odnosno 1965. godine i žive u Novom Pazaru.

7. Prva podnositeljka predstavke je bila zaposlena u preduzeću "Raška Holding AD - Pamučna radionica DOO" (u daljem tekstu: "prvi dužnik"), a druga podnositeljka predstavke je bila zaposlena u preduzeću "Raška Holding AD - Dorada tkanina DOO" (u daljem tekstu: "drugi dužnik"). Dužnici su preduzeća sa ograničenom odgovornošću u vlasništvu "Raška Holding Kompanija" (u daljem tekstu: "matično preduzeće").

8. Podnositeljke predstavki su 14. maja 1996. godine, odnosno 15. maja 1996. godine poslate na prinudno plaćeno odsustvo dok se ne obnovi normalna proizvodnja i dovoljno ne poboljša poslovanje navedenih dužnika.

9. Dok su bile na ovom odsustvu, u skladu sa relevantnim domaćim zakonodavstvom, podnositeljke predstavki su imale pravo na značajno smanjena mesečna primanja, kao i na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje i drugih doprinosa socijalnog osiguranja.

10. Pošto dužnici nisu ispunili ove obaveze, podnositeljke predstavki su pokrenule brojne posebne parnične postupke pred Opštinskim sudom u Novom Pazaru (u daljem tekstu: "Opštinski sud").

A. U vezi sa prvom podnositeljkom predstavke

1. Prvi krug postupaka

11. Opštinski sud je 26. februara 2004. godine presudio u korist prve podnositeljke predstavke i naložio njenom poslodavcu da joj isplati:

i. garantovanu mesečnu zaradu od 15. maja 1996. godine do 1. juna 2001. godine (RSD 13.370 ukupno; EUR 190 u relevantnom trenutku), zajedno sa zakonskom kamatom;

ii. minimalnu mesečnu zaradu od 1. juna 2001. godine do 31. decembra 2003. godine (RSD 120.822 ukupno; EUR 1.725), zajedno sa zakonskom kamatom;

iii. doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za iste periode;

i

iii. RSD 6.800 (EUR 95) za sudske troškove.

12. Ova presuda je postala pravosnažna 15. marta 2004. godine.

13. Na predlog prve podnositeljke predstavke Opštinski sud je 18. marta 2004. godine doneo rešenje o izvršenju u vezi sa garantovanom zaradom, i istovremeno dosudio prvoj podnositeljki predstavke dodatni iznos od RSD 1.800 (EUR 25) na ime troškova izvršenja. Dalje je navedeno da će presuda biti izvršena putem prenosa sa računa dužnika ili prodajom određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine prvog dužnika.

2. Drugi krug postupaka

14. Opštinski sud je 17. juna 2004. godine presudio u korist prve podnositeljke predstavke i naložio njenom poslodavcu da joj isplati:

i. minimalnu mesečnu zaradu od 1. januara 2004. godine do 30. aprila 2004. godine (RSD 21.576 ukupno; EUR 300), zajedno sa zakonskom kamatom; i

ii. RSD 7.800 (EUR 110) za sudske troškove.

15. Ova presuda je postala pravosnažna 12. jula 2004. godine.

16. Na predlog prve podnositeljke predstavke Opštinski sud je 14. jula 2004. godine doneo rešenje o izvršenju, u isto vreme dosudivši prvoj podnositeljki predstavke dodatni iznos od RSD 1.200 (EUR 15) za troškove izvršenja. Dalje je navedeno da će presuda biti izvršena putem prenosa sa računa dužnika ili prodajom određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine prvog dužnika.

3. Treći krug postupaka

17. Opštinski sud je 1. novembra 2004. godine presudio u korist prve podnositeljke predstavke i naložio njenom poslodavcu da joj isplati:

i. minimalnu mesečnu zaradu od maja do oktobra 2004. godine (RSD 35.024 ukupno; EUR 460), zajedno sa zakonskom kamatom;

ii. doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 1. maja 2004. godine do 30. oktobra 2004; i

iii. RSD 7.800 (EUR 100) za sudske troškove.

18. Deo presude koji se odnosi na garantovanu mesečnu zaradu i doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje postao je pravosnažan 23. marta 2005. godine. Deo presude u vezi sa troškovima parničnog postupka postao je pravosnažan neodređenog dana 2005. godine.

19. Na predlog prve podnositeljke predstavke Opštinski sud je 23. juna 2005. godine doneo rešenje o izvršenju u vezi sa garantovanom zaradom i doprinosima za penzijsko i invalidsko osiguranje, istovremeno dosudivši prvoj podnositeljki predstavke dodatni iznos od RSD 1.500 (EUR 20) na ime troškova izvršenja.

20. Opštinski sud je 24. juna 2005. godine doneo rešenje o izvršenju za troškove i prvoj podnositeljki predstavke dosudio dodatni iznos od RSD 2.500 (EUR 30) na ime troškova izvršenja.

21. U oba rešenja o izvršenju navodi se da će presuda biti izvršena putem prenosa sa računa dužnika ili prodajom određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine prvog dužnika.

4. Četvrti krug postupaka

22. Opštinski sud je 10. marta 2005. godine presudio u korist prve podnositeljke predstavke i naložio njenom poslodavcu da joj isplati:

i. garantovanu mesečnu zaradu od 1. novembra 2004. godine do 31. januara 2005. godine (RSD 19.040 ukupno; EUR 235), zajedno sa zakonskom kamatom;

ii. doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za isti period; i

iii. RSD 9.750 (EUR 120) za sudske troškove.

23. Ova presuda je postala pravosnažna 14. decembra 2005 . godine.

24. Na predlog prve podnositeljke predstavke Opštinski sud je 5. januara 2006. godine doneo rešenje o izvršenju, u kome se navodi da će presuda biti izvršena prenosom sa računa dužnika ili prodajom određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine prvog dužnika. Dodatni troškovi za izvršenje nisu dosuđeni.

5. Peti krug postupaka

25. Opštinski sud je 12. oktobra 2005. godine presudio u korist prve podnositeljke predstavke i naložio njenom poslodavcu da joj isplati:

i. garantovanu mesečnu zaradu od 1. februara 2005. godine do 30. juna 2005. godine (RSD 33.264 ukupno; EUR 390), zajedno sa zakonskom kamatom;

ii. doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za isti period; i

iii. RSD 9.750 (EUR 115) za sudske troškove.

26. Ova presuda je postala pravosnažna 6. decembra 2005. godine.

27. Na predlog prve podnositeljke predstavke Opštinski sud je 5. januara 2006. godine doneo rešenje o izvršenju, u kome se navodi da će presuda biti izvršena putem prenosa sa računa dužnika ili prodajom određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine prvog dužnika. Dodatni troškovi za izvršenje nisu dosuđeni.

6. Šesti krug postupaka

28. Opštinski sud je 21. februara 2006. godine presudio u korist prve podnositeljke predstavke i naložio njenom poslodavcu da joj isplati:

i. garantovanu mesečnu zaradu od 1. jula 2005 . godine do 31. decembra 2005. godine (RSD 43.080 ukupno; EUR 495), zajedno sa zakonskom kamatom;

ii. doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za isti period; i

iii. RSD 5.400 (EUR 60) za sudske troškove.

29. Ova presuda je postala pravosnažna 23. marta 2006. godine.

30. Na predlog prve podnositeljke predstavke Opštinski sud je 3. aprila 2006. godine doneo rešenje o izvršenju za garantovanu mesečnu zaradu i troškove. Dalje je navedeno da će presuda biti izvršena putem prenosa sa računa dužnika ili prodajom određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine prvog dužnika. Dodatni troškovi izvršenja nisu dosuđeni.

7. Sedmi krug postupaka

31. Opštinski sud je 19. oktobra 2006. godine presudio u korist prve podnositeljke predstavke i naložio njenom bivšem poslodavcu da joj isplati:

i. garantovanu mesečnu zaradu od januara do aprila 2006. godine (RSD 31.280 ukupno; EUR 385), zajedno sa zakonskom kamatom;

ii. doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 1. januara 2006. godine do 1. maja 2006. godine; i

ii. RSD 11.700 (EUR 145) za sudske troškove.

32. Ova presuda je postala pravosnažna 13. novembra 2006 . godine.

33. Na predlog prve podnositeljke predstavke Opštinski sud je 27. novembra 2006. godine doneo rešenje o izvršenju za garantovanu mesečnu zaradu i troškove, u kome se navodi da će presuda biti izvršena putem prenosa sa računa dužnika ili prodajom određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine prvog dužnika. Dodatni troškovi za izvršenje nisu dosuđeni.

B. U vezi sa drugom podnositeljkom predstavke

1. Prvi krug postupaka

34. Opštinski sud je 19. januara 2005. godine presudio u korist druge podnositeljke predstavke. Opštinski sud je 1. februara 2005. godine izmenio ovu presudu u vezi sa iznosima dospelim za plaćanje i konačno naložio njenom poslodavcu da joj isplati:

i. minimalnu mesečnu zaradu od 1. juna 2004. godine do 18. novembra 2004. godine (RSD 37.326 ukupno; EUR 335), zajedno sa zakonskom kamatom;

ii. doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za isti period; i

iii. RSD 9.750 (EUR 90) za sudske troškove.

35. Ova presuda je postala pravosnažna 21. februara 2005. godine.

36. Opštinski sud je 26. septembra 2005. godine, na predlog druge podnositeljke predstavke doneo rešenje za izvršenje minimalne mesečne zarade i troškova. Dalje je navedeno da će presuda biti izvršena putem prenosa sa računa dužnika ili prodajom

određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine prvog dužnika. Nije jasno da li su dosuđeni bilo kakvi troškovi u vezi sa postupkom izvršenja.

2. Drugi krug postupaka

37. Opštinski sud je 28. septembra 2005. godine presudio u korist druge podnositeljke predstavke i naložio njenom poslodavcu da joj isplati:

i. garantovanu mesečnu zaradu od od 1. decembra 2004. godine do 30. juna 2005. godine (RSD 46,178 ukupno; EUR 545), zajedno sa zakonskom kamatom;

ii. garantovanu mesečnu zaradu od od 1. jula 2005. godine do 28. septembra 2005. godine u iznosu minimalne zarade, prema zvaničnim podacima, zajedno sa zakonskom kamatom;

iii. doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za isti period; i

iv. RSD 9.750 (EUR 115) za sudske troškove.

38. Ova presuda je postala pravosnažna 7. decembra 2005. godine.

39. Na predlog druge podnositeljke predstavke Opštinski sud je 27. decembra 2005. godine doneo rešenje za izvršenje garantovane mesečne zarade i troškova i podnositeljki predstavke dosudio dodatni iznos od RSD 2.250 (EUR 25) za troškove izvršenja. Dalje je navedeno da će presuda biti izvršena putem prenosa sa računa dužnika ili prodajom određene pokretne imovine i/ili nepokretne imovine drugog dužnika.

V. Raskid radnog odnosa podnositeljki predstavki

40. Matično preduzeće dužnika je 5. novembra 2004. godine (videti stav 7. u gornjem tekstu) predložilo Program rešavanja viška zaposlenih (u daljem tekstu: "Program rešavanja viška"). Program rešavanja viška zaposlenih utvrđuje kriterijume za

utvrđivanje viška radne snage i kada se zaposleni proglašavaju viškom, pružaju im se dve otvorene mogućnosti: (i) da dobiju jednokratnu novčanu naknadu; ili (ii) da dobiju otpremninu i primaju mesečnu novčanu naknadu zbog nezaposlenosti od socijalnog osiguranja. Ove mogućnosti su bile predviđene za sve zaposlene, bez obzira da li su imali nerešena potraživanja od preduzeća.

41. Prva i druga podnositeljka predstavke su 7. decembra 2005. godine i 8. decembra 2005. godine uzele jednokratnu novčanu naknadu.

42. Matično preduzeće je 16. oktobra 2006. godine i 4. septembra 2006. godine donelo rešenja o raskidu radnog odnosa sa prvom i drugom podnositeljkom predstavke počev od 11. oktobra 2006. godine, odnosno 12. septembra 2006. godine. Shodno tome, sva prava i obaveze podnositeljki predstavki prestala su počev od tog datuma.

43. Prva podnositeljka predstavke neodređenog datuma, a druga podnositeljka predstavke 12. septembra 2006. godine potpisale su sporazum sa poslodavcem o regulisanju zajedničkih preostalih dugova na osnovu zajmova ili drugih potraživanja, odnosno na osnovu dospelih zarada i doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje. Bez navođenja bilo kakvog iznosa preostalih dugova sporazumom je, između ostalog, predviđena obaveza poslodavca da će preostale dugove isplatiti u roku od šest meseci, a ako to ne učini, podnositeljke predstavke imaju pravo da podnesu parničnu tužbu radi naknade.

44. Matično preduzeće je 11. oktobra 2006. godine, odnosno 12. oktobra 2006. godine isplatilo prvoj i drugoj podnositeljki predstavke po RSD 299.700 (EUR 3.700) na ime novčane naknade.

45. Dospeli doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje isplaćeni su 9. februara 2007. godine i 9. oktobra 2007. godine.

G. Status dužnika

46. Agencija za privatizaciju je 5. novembra 2004. godine pokrenula postupak restrukturiranja matičnog preduzeća, koji je još u toku. Do jula 2013. godine, dužnici su se i dalje sastojali od pretežno društvenog i državnog kapitala.

II. RELEVANTNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

47. Relevantno domaće pravo i praksa navedeni su presudama Suda u predmetima R. Kačapor i druge podnositeljke predstavki protiv Srbije (br. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 i 3046/06, 15. januar 2008. godine, st. 57-82); Vlahović protiv Srbije (broj 42619/04, st. 37-47, 16. decembar 2008. godine); Crnišanin i drugi protiv Srbije (br. 35835/05, 43548/05, 43569/05 i 36986/06, 13. januar 2009. godine, st. 100-104); Rašković i Milunović protiv Srbije, br. 1789/07 i 28058/07, stav 65, 31. maj 2011. godine; i Preduzeće EVT protiv Srbije (broj 3102/05, st. 26. i 27, 21. jun 2007. godine).

PRAVO

I. ZDRUŽIVANJE PREDSTAVKI

48. Sud smatra da, u skladu sa Pravilom 42 stav 1. Poslovnika Suda, predstavke treba združiti, s obzirom na sličan činjenični i zakonski istorijat.

II. NAVODNA POVREDA ČLANA 1. PROTOKOLA BROJ 1 UZ KONVENCIJU

49. Podnositeljke predstavke su se žalile da je država povredila njihovo pravo na mirno uživanje imovine, zajemčeno članom 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju, koji u relevantnom delu glasi:

"Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava."

A. Dopuštenost

50. Sud primećuje da predstavke nisu očigledno neosnovane u okviru značenja člana 35. stav 3. Konvencije. On dalje primećuje da nisu nedopuštene ni po jednom drugom osnovu. Prema tome, one se moraju proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

51. Vlada je iznela da nije došlo do povrede člana 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju. Pored argumenata o kojima je Sud već raspravljao u sličnim predmetima (videti R. Kačapor i druge podnositeljke predstavki protiv Srbije, i Vlahović, obe citirane u gornjem tekstu), Vlada je takođe iznela da je, pošto je restrukturiranje naloženo u javnom interesu, izvršenje presude obustavljeno u skladu sa zakonom, kao i sa sudskom praksom Suda, pošto član 1. Protokola broj 1 ne jemči pravo na potpunu naknadu u svim okolnostima (Lithgow i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva, 8. jul 1986. godine, stav 121., serija A broj 102). Štaviše, ona je tvrdila da su se prihvatanjem novčane isplate iz programa rešavanja viška zaposlenih, podnositeljke predstavki u ovom predmetu odrekle prava koja proističu iz presuda donetih u njihovu korist, kao što je bio slučaj treće podnositeljke predstavke u predmetu Grišević (Grišević i drugi protiv Srbije, br. 16909/06, 38989/06 i 39235/06, stav 52., 21. jul 2009. godine), i prema tome nemaju pravo na novčanu naknadu.

52. Podnositeljke predstavki su potvrdile svoje pritužbe. One su posebno iznele da se nikada nisu odrekle prava koja proističu iz presuda, i da u skladu sa praksom Ustavnog suda, one i dalje imaju pravo da uživaju prava koja proističu iz pravosnažnih presuda u njihovim predmetima, iako su im odobrena prava na osnovu programa rešavanja viška zaposlenih.

53. Ako se vratimo na predmetni slučaj, Sud primećuje da je dosledno utvrđivano da je Tužena država odgovorna za neizvršenje presuda donetih protiv preduzeća sa većinskim društvenim kapitalom (videti, na primer, R. Kačapor i druge podnositeljke predstavki protiv Srbije, citirana u gornjem tekstu; i Grišević i drugi, citirana u gornjem tekstu), bez obzira da li su ta preduzeća u procesu likvidacije ili reorganizacije (videti, na primer, Vlahović, citiran u gornjem tekstu, st. 74-77. i 81; i Crnišanin i drugi protiv

Srbije, br. 35835/05, 43548/05, 43569/05 i 36986/06, st. 124. i 133, 13. januar 2009. godine), pri čemu se podrazumeva da isti zaključak važi, tim pre, u odnosu na preduzeća gde je došlo do naknadne promene strukture njihovog kapitala, što je imalo za rezultat da je većinski državni ili društveni kapital. Sud u konkretnim slučajevima ne nalazi nikakve posebne okolnosti da odstupi od ovog zaključka.

54. Štaviše, Sud je već razmatrao praktično identične okolnosti u predmetu Rašković i Milunović (citirana u gornjem tekstu, st. 69-72.), u kome je, između ostalog, utvrdio povredu člana 6. Konvencije i člana 1. Protokola broj 1. Posebno je utvrđeno da se neizvršenje presuda donetih protiv društvenih preduzeća, što je predmet ovog slučaja, jasno razlikuje od onoga u predmetu Lithgow i drugi, na koji se Vlada pozvala (videti stav 56. u gornjem tekstu), a koji se odnosi na naknadu za nacionalizovanu imovinu.

55. Sud smatra da učešćem u programu rešavanja viška zaposlenih podnositeljke predstavke nisu lišene prava koja proističu iz pravosnažnih presuda donetih u njihovu korist s zbirom da se, suprotno predmetu Grišević, one nikada nisu odrekle prava koja proističu iz domaćih presuda. Vlada svakako nije dostavila nikakve dokaze za suprotno. Prema tome, Sud zaključuje da pravosnažne presude donete u korist podnositeljki predstavki i dalje predstavljaju potraživanje u smislu člana 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju, dok se duži propust srpskih organa da te presude izvrše ne može smatrati postupkom u skladu sa domaćim pravom.

56. U svetlu gore navedenog, Sud nalazi da je došlo do povrede člana 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju.

III. NAVODNA POVREDA ČLANA 6. STAV 1. KONVENCIJE

57. Obe podnositeljke predstavke su se takođe žalile prema članu 6. stav 1. Konvencije na propust Tužene države da izvrši pravosnažne presude donete u njihovu korist.

58. Član 6. stav 1. Konvencije, u relevantnom delu glasi kako sledi:

"Svako, tokom odlučivanja o njegovim [ili njenim] građanskim pravima i obavezama ... ima pravo na pravičnu ... raspravu ... pred ... sudom ..."

A. Dopuštenost

59. Sud primećuje da su ove pritužbe povezane sa pritužbama razmatranim u gornjem tekstu i da se moraju proglasiti dopuštenim na isti način.

B. Osnovanost

60. Vlada je iznela da bi Sud trebalo da uzme u obzir samo one delove odnosnih izvršnih postupaka podnositeljki predstavki koji su još u toku počev od 3. marta 2004. godine, kada je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Republiku Srbiju.

61. Sud primećuje da su prve presude donete u korist prve i druge podnositeljke predstavke 26. februara 2004. godine i 19. januara 2005. godine, dok su rešenja za izvršenje izdata 18. marta 2004. godine, odnosno 26. septembra 2005. godine, što su najraniji datumi od kojih bi trebalo posmatrati period neizvršenja.

62. Sud je već utvrdio da je država odgovorna što nije izvršila pravosnažne domaće presude donete protiv društvenih preduzeća (videti R. Kačapor i druge podnositeljke predstavki protiv Srbije, citirana u gornjem tekstu, st. 115-116; Crnišanin i drugi, citirana u gornjem tekstu, stav 123; i Grišević i drugi, citirana u gornjem tekstu, st. 68-69). On ne nalazi nijedan razlog da odstupi od ovog zaključka u konkretnom predmetu s obzirom da se dužnici sastoje i od državnog i od društvenog kapitala (videti stav 46. u gornjem tekstu), a period neizvršenja do sada traje između osam godina, odnosno devet godina i šest meseci. Organi Srbije prema tome nisu preduzeli neophodne mere da izvrše presude u pitanju i nisu pružili nijedan uverljiv razlog za to. Prema tome, došlo je do povrede i člana 6. stav 1. Konvencije.

IV. NAVODNA POVREDA ČLANA 13. KONVENCIJE

63. Prva podnositeljka predstavke je uložila iste pritužbe prema članu 13. Konvencije.

64. Imajući u vidu šta je utvrđeno u vezi sa članom 6. Konvencije (videti stav 62. u gornjem tekstu) i članom 1. Protokola broj 1 (videti stav 56. u gornjem tekstu), Sud smatra da nije neophodno da se dopuštenost ili osnovanost istog pitanja razmatraju

posebno prema članu 13. Konvencije (videti, na primer, Ilić protiv Srbije, broj 30132/04, stav 106, 9. oktobar 2007. godine; Kin-Stib i Majkić protiv Srbije, broj 12312/05, stav 90, 20. april 2010. godine).

IV. PRIMENA ČLANA 41. KONVENCIJE

65. Član 41. Konvencije propisuje:

"Kada Sud utvrdi prekršaj Konvencije ili protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo delimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj stranci."

A. Šteta i troškovi

66. Podnositeljke predstavki su tražile da se državi naloži da im isplati, iz sopstvenih sredstava, sume koje su im dosudili domaći sudovi na ime mesečne naknade za plaćeno odsustvo za period od 14. maja 1996. godine do 1. maja 2006. godine, i od 1. juna 2004. godine do 12. septembra 2006. godine, zajedno sa troškovima domaćih parničnih i izvršnih postupaka. Prva podnositeljka predstavke je tražila 300 evra za troškove nastale u postupku pred ovim Sudom. Druga podnositeljka predstavke je takođe tražila te troškove, ali nije navela tačan iznos, ostavljajući Sudu da o tome odluči.

67. Vlada je tvrdila da isplate koje su podnositeljke predstavke primile na osnovu programa rešavanja viška zaposlenih treba oduzeti od konačno dosuđenih iznosa u ovom delu. Vlada je dalje iznela da doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 76 meseci i 13 dana, odnosno za period od 108 meseci, koji pripadaju prvoj i drugoj podnositeljki predstavki, treba oduzeti od konačno dosuđenih iznosa u ovom delu.

68. S obzirom na tvrdnju Vlade, i s obzirom na povrede utvrđene u konkretnom slučaju i sopstvenu praksu (videti R. Kačapor i druge podnositeljke predstavki protiv Srbije, citirana u gornjem tekstu, st. 123-126, i Crnišanin i drugi, citirana u gornjem tekstu, st. 137-139), posebno imajući u vidu različitu prirodu dosuđenih iznosa utvrđenih relevantnim domaćim presudama i programom rešavanja viška zaposlenih (videti stav

55. u gornjem tekstu), Sud smatra da Vlada mora da plati podnositeljka predavki iznose dosuđene domaćim presudama (videti st. 11, 14, 17, 22, 25, 28, 31, 34 i 37.), kao i utvrđene troškove izvršnog postupka (videti st. 13, 16, 19, 20 i 39. u gornjem tekstu), umanjene za sve iznose koji su im u međuvremenu isplaćeni po ovim osnovima (videti, uz odgovarajuće izmene, R. Kačapor i druge podnositeljke predavki protiv Srbije, st. 123-126, i Crnišanin i drugi protiv Srbije, st. 137-139, obe citirane u gornjem tekstu).

69. U vezi sa nematerijalnom štetom i troškovima nastalim pred ovim Sudom, Sud smatra da je opravdano i pravično da se svakoj podnositeljki predavke dosudi po 2.000 evra u ovom delu.

B. Zatezna kamata

70. Sud smatra da je primereno da zatezna kamata bude zasnovana na najnižoj kamatnoj stopi Evropske centrale banke uz dodatak od tri procentna poena.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. Odlučuje da predavke združi;
2. Proglašava pritužbe prema članu 6. stav 1. Konvencije i članu 1. Protokola broj 1. u vezi sa neizvršenjem pravosnažnih domaćih presuda dopuštenim;
3. Utvrđuje da je došlo do povrede člana 6. stav 1. Konvencije;
4. Utvrđuje da je došlo do povrede člana 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju;
5. Utvrđuje da nema potrebe da se dopuštenost ili osnovanost pritužbe prema članu 13. Konvencije razmatraju posebno;
6. Utvrđuje,
 - (a) da Tužena država treba da isplati podnositeljka predavki, iz sopstvenih sredstava i u roku od tri meseca od datuma kada presuda postane pravosnažna, u skladu sa članom 44. stav 2 Konvencije, iznose dosuđene pravosnažnim domaćim

presudama kao i troškove izvršenja umanjene za sve iznose koji su im u međuvremenu isplaćeni na ovim osnovama;

(b) da Tužena država treba da isplati svakoj podnositeljki predstavke, u istom roku, EUR 2.000 (dve hiljade evra) na ime nematerijalne štete, troškova, zajedno sa porezom koji se može platiti na ovaj iznos, koji će se pretvoriti u valutu Tužene države po kursu važećem na dan isplate;

(v) da po isteku gore navedena tri meseca do isplate, treba platiti običnu kamatu na gore navedene iznose po stopi koja je jednaka najnižoj kamatnoj stopi Evropske centralne banke u zakonskom periodu uz dodatak od tri procentna poena.

7. Odbija preostali deo zahteva podnosioca predstavke za pravično zadovoljenje.

Sastavljeno na engleskom jeziku i dostavljeno u pisanoj formi na dan 15. oktobra 2013. godine, u skladu sa pravilom 77. st. 2. i 3. Poslovnika Suda.

Stanley Naismith

Guido Raimondi

Sekretar

Predsednik"

(Presuda Evropskog suda za ljudska prava u predmetu Sekulić i Kučević protiv Srbije, predstavke br. 28686/06 i 50135/06 od 15. oktobra 2013. godine, objavljena u "Sl. glasniku RS", br. 11/2014 od 1. februara 2014. godine)